

Un ambasador al lui Hristos

20 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Eram într-un grup de studiu, în vizită la prieteni din vestul țării, unde discutam despre valoarea inestimabilă a adevărului încredințat acestui popor despre sanctuar. Printre participanți se afla o soră, destul de înaintată în vârstă, care mi-a luminat seara prin câteva cuvinte admirabile. Ea spunea că este încântată de scrierile fratelui Donald K. Short, pe care îl socotește a fi cel mai profund autor adventist contemporan. Am amuțit de plăcere. Erau exact și sentimentele mele, dar vă imaginați uimirea mea să le aud rostite de o persoană pentru care ești bucuros doar dacă mai poate citi, cu cât mai puțin să înțeleagă sau să aprecieze cărțile lui Donald K. Short.

Inima mea este tristă în seara aceasta, prieteni, deoarece trebuie să vă spun că dragul nostru Donald K. Short s-a stins din viață săptămâna trecută. S-a retras la odihnă așa cum a trăit și a scris, cu modestie, cu demnitate, în liniște, cu speranța că „sanctuarul va fi curățit” și că, în curând, un popor va fi făcut „frați asemenea Lui.”

A trăit o viață întregă sub aripile vindecătoare ale neprihănirii lui Hristos, acolo de unde se vede cel mai bine caracterul unui Dumnezeu ofensat de iubita inimii Lui, biserica. Providența a găsit în inima lui un loc de părtășie pentru suferința neîmpărtășită a unui Dumnezeu gonit din templul Său de inconștiența și imaturitatea câtorva generații de savanți adventiști. El a perceput geniul adventismului în doctrina sanctuarului, înțelegând că trupul lui Hristos nu poate fi desăvârșit, curățit, restaurat, justificat, atâta timp cât templul inimii este pustiu, iar Șekina exilată în sanctuarul ceresc pentru un motiv cât se poate de straniu: Ca Laodicea să se mai poată lăuda câțiva ani cu faptele ei.

Pentru mine personal, contribuția majoră a lui Donald K. Short la imaginea adevărului adventist pentru ultima generație rămâne afirmația lui din articolul intitulat „Călcâiul lui Achile,” pe care vă rog să-mi permiteți să o reproduc aici:

„S-ar putea ca Ioan 3:16 să fie versetul cel mai puțin înțeles din Cuvântul lui Dumnezeu. ‘Atât de mult a iubit Dumnezeu... încât a dat.’ Când dai ceva, acel lucru nu-ți mai aparține. Versetul spune clar, explicit, că Dumnezeu a dat. Când Dumnezeu L-a dat pe Hristos, El a rămas definitiv fără Fiul Său. Isus nu va mai ocupa același loc pe care Îl ocupa înainte de a veni pe pământ. De aceea raportul

ne spune că Dumnezeu a dat. S-a făcut Hristos trup pentru totdeauna? Sau doar pentru cei 33 de ani, și apoi S-a întors în slavă? Dacă Tatăl L-a dat pe Hristos, L-a dat pentru totdeauna, pe vecie.”

Acest concept ar trebui să fie temelia pentru o foarte profundă înțelegere a persoanei lui Hristos, a sacrificiului Său și a implicațiilor universale ale întrupării. Noi încă ne copilărim cu o imagine foarte limitată despre costurile rebeliunii și păcatului pe care divinitatea a fost obligată – de dragoste, evident – să le plătească. Ne complacem încă să explicăm junghierea mielului ceremonial ca pe o excursie de câțiva ani a Fiului lui Dumnezeu printre oameni, după care a revenit acolo de unde plecase. Dar versetul spune că Dumnezeu a dat, și ceea ce a dat a pierdut definitiv, prin moarte.

Știu că în seara aceasta, o inimă de Tată este mai tristă decât inima mea, deoarece încă un prieten al Său și-a încetat mărturia în această ultimă scenă a marii controversă. O speranță însă luminează și alină sufletele noastre: În câte inimi de pe mapamond lucrările lui Donald K. Short au reaprins speranța adventă, oferind un sens nou soliei îngerului al treilea, acea „foarte prețioasă solie” pentru care a luptat toată viața lui? Ceea ce știm sigur este că lucrarea lui va propăși în mâinile Domnului, pe care L-a servit cu abnegație, modestie și onoare aproape un secol.
